

*zabla P
Mly*

Poslovni broj: XI-K-rz-1/05

ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U ZAGREBU

24 - 01 - 2005 *Mly*

PRIMLJENO

Broj: UBZ - 182/05

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sudu u Zagrebu, u vijeću sudaca toga suda, Miroslava Šovanja, kao predsjednika vijeća te mr.sc. Marina Mrčele i Dušanke Zastavniković Duplančić, kao članova vijeća, sastavljenom na temelju članka 13. stavak 2. i 3. Zakona o primjeni Statuta Međunarodnog kaznenog suda i progonu za kaznena djela protiv međunarodnog ratnog i humanitarnog prava („Narodne novine“, br. 175/03), uz sudjelovanje zapisničara Draženke Mraović, u kaznenom predmetu protiv optuženog **Slobodana Davidovića**, zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH, i dr. nakon javno provedene glavne rasprave održane 27. listopada 2005. te 12, 13, 14, 15 i 16 prosinca, a zaključene 28. prosinca 2005., u prisutnosti zamjenika ŽDO-a u Zagrebu Ivana Plevka te optuženog Slobodana Davidovića i njegovog branitelja Nenada Sarte, odvjetnika iz Zagreba, na dan 29. prosinca 2005. godine javno je objavio, a dana 28. prosinca 2005.,

presudio je

optuženi SLOBODAN DAVIDOVIĆ, sin Dragoljuba i Ljubice rodene Jovičić, rođen 23.07.1953. godine, u Šidskim Banovcima, iz Šidskih Banovaca, Željeznička 3, Srbin, državljanin Republike Hrvatske, pismen sa završenom osnovnom školom, bez zaposlenja, bez imovine veće vrijednosti, vojni rok služio u bivšoj JNA, u Benkovcu i Ulcinju, vodi se u vojnoj evidenciji u Vinkovcima, bez čina, neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Zagrebu od 12. lipnja 2005. godine,

kriv je

što je

1. neutvrđenog dana tijekom lipnja ili srpnja 1995. godine u Godinskoj Bari, u blizini sela Trnovo, u Republici BiH, kao pripadnik paravojne jedinice „Škorpioni“ koja je brojala oko 130 ljudi i kojom je zapovijedao Slobodan Medić, postupajući suprotno pravilima međunarodnog prava i to članka 3. stavak 1. točka 1a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. g. i članka 4. stavak 2a drugog dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba, zajedno s neutvrđenim brojem drugih NN pripadnika paravojne jedinice „Škorpioni“, nakon što su preuzeli osobe već lišene slobode i onesposobljene za borbu i to maloljetne Azmira Alispahića (rođ. 02.10.1978.), Safeta Fejzića (rođ.03.01.1978.) i Saldić Sadika (rođ.1979.g.) i još tri mlađe muške osobe neutvrđenog identiteta, u cilju da ih usmrte, kamionom ih dovezli do naprijed navedenog mjesta, a potom nakon fizičkog maltretiranja i psihičkog vrijeđanja i ponižavanja ubili najprije četvoricu pucajući u njih iz automatskog oružja i pištolja, a zatim preostalu dvojicu prisilili da leševe ubijenih odvuku dalje od mjesta egzekucije, a potom ih ubili u prostoru napuštene kuće, pucajući u njih iz automatskog oružja i pištolja,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba izvršio napad na pojedine osobe onesposobljene za borbu, kojega je posljedica smrt šest osoba,

2. tijekom popodneva 31. listopada 1991. godine u improviziranom zatvoru u Boboti, kao pripadnik paravojne jedinice s oznakama „Škorpioni“ postupajući suprotno pravilima međunarodnog prava i to članka 3. stavak 1.a i c i članka 4.a stavak 1. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine, u cilju fizičkog i psihičkog zlostavljanja zarobljenih hrvatskih branitelja zajedno s više neutvrđenih pripadnika drugih paravojskih jedinica, tukao zarobljenog hrvatskog branitelja Željka Junačko, na način da ga je udarao šakama i nogama, uhvatio ga za kosu i njegovom glavom više puta udario u zid, a nakon čega je ovaj pao na pod u polu svjesnom stanju, ali ga je i nadalje nastavio udarati nogama u predjelu rebara, kojom prilikom je Željko Junačko zadobio običnu tešku tjelesnu ozljedu u vidu prijeloma 7. i 8. lijevog rebra, te je jednom starijem muškarcu iz Antina neutvrđenog identiteta, nožem odrezao jedno uho,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava ratne zarobljenike mučio i prema njima nečovječno postupao i nanosio im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja,

čime je počinio kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to – djelom pod točkom 1. – kazneno djelo ~~ratnog zločina protiv civilnog stanovništva~~ – opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske («Narodne novine», br. 31/93, 39/93, 108/95, 16/96 i 28/96, nastavno OKZRH), a djelom pod točkom 2. – kazneno djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika – opisano i kažnjivo po članku 122. OKZRH, uz primjenu članka 43. OKZ RH, te mu se radi toga na temelju članka 43. stavak 1. i 2. točka 2. OKZRH, utvrđuju kazne za svako od počinjenih djela i to

- za kazneno djelo iz članka 120. stavak 1. OKZRH, opisano u točki 1. ove presude, utvrđuje se kazna zatvora od 14 (četnaest) godina,

- za kazneno djelo iz članka 122. OKZRH, opisano u točki 2. ove presude, utvrđuje se kazna zatvora od 9 (devet) godina,

a zatim se na temelju članka 120. stavak 1. i članka 122. OKZRH

o s u đ u j e

NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU 15 (PETNAEST) GODINA.

Na temelju članka 45. stavak 1. OKZRH optuženiku se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme pritvora od 12. lipnja 2005. godine pa nadalje.

Na temelju članka 122. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku («Narodne novine», br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00 i 51/01, nastavno: ZKP) optuženik se oslobađa obveze naknade troškova kaznenog postupka iz članka 119. stavak 2. točka 1. do 6. istog Zakona, te nagrade i nužnih izdataka branitelja postavljenog po službenoj dužnosti.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu je optužnicom od 08. rujna 2005., br.K-DO-182/05 optužilo Slobodana Davidovića za izvršenje kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. i kaznenog djela iz članka 122. OKZRH, na način pobliže opisan u točkama 1. i 2. izreke ove presude, a zamjenik ŽDO-a u Zagrebu je na glavnoj raspravi u cijelosti ostao kod takve optužbe.

Optuženik se očitovao da se ne smatra krivim u odnosu na sve točke optužbe.

U dokaznom postupku ispitani su svjedoci Robert Koprivanec, Đorđe Matijević, Željko Junačko, Ivica Pavičić i Zoran Vučenović, te je pročitana dokumantacija priložena u spis i to: zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija od 13.06.2005. godine koji se odnosi na pretragu stana i drugih prostorija optuženika, list 12 i 13 spisa, medicinska dokumentacija za ošt. Željka Junačko koja se nalazi u spisu na listu 87-105, medicinska dokumentacija za ošt. Ivicu Pavičića koja se u spisu nalazi na listu 106-132, nalaz i mišljenje sudskog vještaka dr. Josipa Škavića, list 195-196 spisa, te izvod iz kaznene evidencije, list 229 spisa. Radi utvrđivanja njezina sadržaja reproducirana je snimka spornog događaja iz točke 1. sačinjena po samim sudionicima događaja, koja je umnožena i prenesena na video kazetu i na CD.

Optuženi Slobodan Davidović u svom iskazu, u odnosu na događaj iz točke 1. optužnice, navodi da je točno da je bio pripadnik vojne ili paravojne formacije „Škorpioni“. Navodi da je te 1995. godine radio u Đeletovcima kao poslovođa u kuhinji i trepezariji. U to je vrijeme imao herniju (kilu ili bruh) u trbušnoj šupljini s desne strane prepone. Morao je svaka 3-4 sata leći da bolovi prođu, da opet može hodati. Nije bio obavezan da ide na ratište

niti po svojoj funkciji, a niti zbog te bolesti, pa tako nije morao da ide niti u Sarajevo i Trnovo, jer takav kakav je bio ne bi niti mogao da pomogne svojim ratnim drugovima. Komandant im je bio Slobodan Medić, zvan „Boca“ i on mu je rekao da se sprema za Trnovo. Pitao ga je što će im on takav kilav, a on mu je rekao da se ne sekira, da će biti u komandi, gledati kako se deli hrana, kartati se i pričati s drugima. Pristao je nevoljko, a on mu je još rekao da će ga u Đeletovcima, u kuhinji zamijeniti njegov mlađi brat. Kada su išli u Trnovo pomoći svojim ljudima tamo, zadužio je uniformu, tako da je imao šareni i crni kombinezon, automatsku pušku i pištolj, te pancirnu košulju. Krenuli su iz Đeletovaca negdje predveče, s ukupno oko 130 ljudi, s tri autobusa, jednim malim kamionom „TAM“ sa hladnjačom za hranu, jer kako su čuvali naftu imali su dosta finansijskih sredstava za hranu i drugo. Prošli su najprije Banovce koji su se prije rata zvali Vinkovački Banovci, a to je bilo rodno selo Medićeveih. vozio se u velikom džipu zajedno sa još tri tjelohranitelja od Medića. Onda su prošli kroz njegovo rodno selo Šidske Banovce, pored njegove rodne kuće i tu je već osjetio da mu se nešto gadno sprema. Nastavili su do Šida i Srijemske Raće. Noću su se kretali kroz šumu i kriomice od promatrača UN-a. Ušli su u Bosnu i oko 2-3 sata ujutro došli u okolinu Sarajeva, na Jahorinu i smjestili se u stari hotel „Šator“. Spavali su do 6-7 sati ujutro. Ujutro je vidio komandanta na balkonu, bio je u šarenoj maskirnoj uniformi sa crvenom beretkom nakrivljenom na desno uho, na desnom rukavu imao je znak „Škorpioni“ vezen sa crnim koncem i crni lik škorpije. Netko od njih imao je i velikog metalnog, pozlaćenog škorpiona, a na kapama malog crvenog škorpiona. Slijedeće noći pošli su prema Trnovu, kamionima kojima su dovezli municiju i druge potrebe i sa ovim tamićem i jednim vozilom sa medicinskom opremom. U Trnovo su došli negdje oko ponoći. Nisu zatekli nikoga od predstavnika srpske vojske kojima su došli pomoći, pa su otišli 2-3 km od Trnova u neko kao vikend naselje. Smjestili su se u jednoj kući koja je imala prizemlje i potkrovlje. U jednom dijelu kuće bili su on i komandant Medić i Aleksandar Medić koji ima isto prezime, ali nisu ništa u rodu. U drugom dijelu kuće bio je Kosanović Duško zvan „Sova“, Petar Petrašević i Milorad Momić. Rasporedili su straže oko komande, a ostala se vojska također smjestila i rasporedila svoje straže. Kakav god da je inače bio komandant Medić, navodi da je bio taktičan i da je znao čuvati ljude. Ističe da je prije bio alkoholičar, ali u to vrijeme kroz 4 godine nije ništa pio baš zato da bi bio svjestan toga što radi, a nije se smio koristiti alkohol, niti je bilo droge. Došlo je do ratnih sukoba u kojima je bilo poginulih te više lakše i teže ranjenih od gelera. Uspjeli su odbiti muslimanske snage te je došlo do zatišja. Ističe kako nije siguran ali misli da se ovaj događaj opisan u točki 1. optužnice dogodio u 7. mjesecu, međutim dopušta mogućnost da je to bilo i u 6. mjesecu, ako se na snimku vidi datum 06.06.1995. godine. U svakom slučaju sjeća se da je bio sunčan dan kada je oko 14 sati zapazio da dolazi jedno vojno vozilo iz kojeg je izašao muškarac u šarenoj maskirnoj uniformi, dignute kragne i kapom nabijenom na oči, bez ikakvih oznaka. Ova tri Medićeve tjelohranitelja su se odmarala u kući, a komandant Medić je bio u prizemlju i gledao kartu terena. Taj muškarac koji je došao ušao je na minut u komandu. U međuvremenu naši su iz tog kamiona izveli momke i prebacili ih u ovaj kamion koji se kasnije vidi na snimkama. Komandant ga je pozvao i rekao mu „momci, imate akciju“. Vidio je mu da se sprema gadna zamka. Ističe da je osjetio da mu se priprema neko zlo još kad su pošli u Bosnu, jer je znao mnoge stvari o komandantu Mediću, znao je da je on zlopamtilo i vrlo lukav, a on mu je jedini bio u stanju reći nešto u lice. Odbija govoriti o tome što zna o Mediću iz sigurnosnih razloga. Ova tri tjelohranitelja su sišli, bili su već potpuno spremni i obučeni. Ovi ljudi koji su dovezeni bili su vezani žicama na rukama i nogama, uplašeni, ispremlaćivani, nije se moglo odrediti koliko im je godina od povreda koje su imali na sebi. Tvrdi kako mu je komandant Medić spremao zlo, da ga likvidira jer je znao mnogo stvari o njemu koje mu nisu odgovarale. Navodi kako ga je snimatelj namjerno snimio kod kamiona da bi ispalo da je on komandant svega što se tamo događa, a komandant je bio Medić, koji lukavo nije išao s njima već je

njima četvorici naredio da provedu tu akciju, tako da nitko od njih nije bio poseban vođa, već je sve išlo sinhronizovano. Poslije 10 minuta poslao je Slobodana Stojkovića i ovaj je počeo snimanje kamerom. Kamion je vozio Medić Branislav, inače rođeni brat od žene komandanta Medića. Tvrdi da je glumio strogoću da parira Medićevoj podmukloj namjeri i da bi sebe sačuvao. Navodi kako je komandant inače svagdje volio da ide prvi, a sada se nije niti pojavio iz komande. Ističe kako se na snimku vidi i čuje kako jedan, kojemu ne želi reći ime iz sigurnosnih razloga, udara nogom jednog jasnika u prsa, dok drugi viče „vidi ukakio se“. Ističe kako je na snimku ciljano prikazan u prvom planu, kod kamiona dok govori „izlazite“. Navodi da mu je jedan od tih zarobljenika, kada su ih poslagali jednog do drugog i tu ih isto maltretirali, rekao da je iz okolice Srebrenice i da ima 16 godina. Navodi kako se na snimku vidi što se dalje događalo i tko puca u te jadne ljude, te se čuje kako snimatelj cinički viče da mu je riknula i druga baterija, čulo se na snimku kako su te jadnike lagali kada su rekli da će dva ubiti, a četiri pustiti, vidjelo se da dvojica preživjelih prenose tijela ranije likvidiranih, te tko puca u tu zadnju dvojicu. Navodi kako je od trenutka kad su te ljude poredali jednog do drugog da leže, pa do nastavka događanja kada su likvidirani, nastala jedna pauza u događanju i snimanju jer je snimatelju riknula baterija pa su čekali da uzme drugu. Navodi kako se na snimku vidi da nešto meće u džep, te priznaje da je to bio njegov pištolj, ali tvrdi kako nije pucao, a njegovi drugovi nisu primijetili da li puca ili ne. Tvrdi kako je pištolj izvadio jer su svi oko njega pucali i htio je da izgleda kao da i on učestvujem u tome, da se ima utisak da i on puca, a ne zna točno u kojem ga je trenutku izvadio, a na snimku se vidi trenutak kada ga je vratio u futrolu. Navodi kako je svjedok Robert Koprivanec gledajući snimku govorio o tome tko je sve pucao, a on to isto zna jer je bio tamo, ali to ne smije reći iz sigurnosnih razloga. Kada su se vratili u komadu, oni su odmah sjeli kartati belu kao da su došli iz svatova, a on je otišao u potkrovlje, da legne, da se bruh vrati u svoju normalu. Ističe kako osjeća moralnu i ljudsku krivnju samo što je bio prisutan tamo, bez namjere da nanese zlo prema bilo kome.

U odnosu na točku 2. optužnice navodi da to nije počinio i da nije bio na mjestu događaja, a zbog prisutnosti javnosti na raspravi navodi da o tom događaju ne bi više ništa govorio. U pogledu «Škorpiona» navodi da je u sastav jedinice Škorpiona ušao u 11. mjesecu 1992. godine, a do tada je bio u svom selu, u Šidskim Banovcima, gdje su držali seoske straže, jer je to bilo takvo vrijeme kad se svako svakoga bojao. U početku je to bila grupa ljudi zadužena za čuvanje naftonosnih polja, a kasnije se ta jedinica formirala kao «Škorpioni». Tvrdi da su Škorpioni tek negdje 1994. godine dobili oznake, bile su formirane dvije čete, a komandant je odred nazvao Boca po svom nadimku. Navodi kako mu nije poznato iz kojih razloga su ga svjedoci teretili za ovaj događaj opisan u točki 2. optužnice. Tvrdi da je pukovnik Boro Ivanović koji se spominje u opisu djela iz točke 2. optužnice i u iskazima svjedoka, često dolazio kod njih u Đeletovce, te da je to bio čovjek svojih 190 cm visine i oko 130 kg težine, koji je volio dobro jesti. Izražava svoje žaljenje za sve zlo što se dogodilo na ovim prostorima i sve posljedice koje su iz tog proizašle.

Svjedok Robert Koprivanec u svom iskazu navodi da je radio na osiguranju naftnih bušotina u Đeletovcima od 15.06.1994. godine, kao pripadnik jedinice «Škorpioni», koja je bila zadužena za osiguranje naftnih bušotina u Đeletovcima. Zapovjednik te jedinice bio je Slobodan Nedić. Optuženika je upoznao u osmom ili devetom mjesecu 1994. i on je tada bio zadužen za kuhinju. Poznato mu je da je Davidović odlazio na teren što znači da je išao u Bosnu gdje su u to vrijeme bila ratna djelovanja. Za vrijeme reprodukcije snimke spornog događaja, navodi da na 34,47 minuti zapaža pored kamiona tri osobe u kojima prepoznaje Slobodana Davidovića u maskirnoj uniformi sa crvenom beretkom, koji izdaje zapovijedi i izvodi civile iz kamiona, te pored njega Petra Petraševića i Milorada Momića. Na 45,13

minuti snimke prepoznaje Peru Petraševića koji puca u civile. Na samom kraju snimke zapaža da Branislav Nedić puca u civile koji leže u napuštenoj kući dok optuženik sprema nešto za pojas. Posebno napominje kako je prilikom gledanja istog snimka u policiji u Vinkovcima uočio da je pucano u mrtva tijela te da optuženik sprema pištolj za pojas.

Svjedok Đorđe Matijević u svom iskazu navodi da je zajedno sa svjedokom Zoranom Vučenovićem bio svjedok pretrage kuće u Šidskim Banovcima, u kojoj optuženik živi s majkom, bratom i nevjestom, kojom prilikom je izjavio kako je na snimci prikazanoj na televiziji prepoznao Davidovića pa je odveden u policiju gdje su mu ponovno prikazali snimak emitiran u emisiji «Nedjeljom u dva» te je potvrdio da u jednoj od osoba, u crnoj uniformi sa crvenom beretkom na glavi prepoznaje optuženika. Ističe kako poznaje optuženika kao mještanina Banovaca s kojim se nije posebno družio jer je ovaj dosta stariji, a poznato mu je kako je isti znao lutati jer nema svoju obitelj i često je bio odsutan iz sela kako prije tako i za vrijeme i nakon okupacije njihovog kraja. Prilikom reprodukcije snimke spornog događaja na glavnoj raspravi, navodi kako prepoznaje optuženika na 34,49 minutu snimke sa crvenom beretkom, te na 35,23 minutu snimke sa cigaretom u ustima.

Svjedok Zoran Vučenović u svom iskazu navodi da su on i Đorđe Matijević bili svjedoci pretrage kuće optuženika u Šidskim Banovcima, te su mu nakon toga u policiji u Vinkovcima pokazivane fotografije na kojima je prepoznao optuženika kao osobu koja stoji pored kamiona. Ističe da je rođen 1981. godine tako da je početkom rata u Hrvatskoj imao deset godina, te se sjeća da je u ljeto 1991. godine znao ići s još jednim dečkom s kojim se tada družio, gledati neke Ruskinje kako se sunčaju dok ih je optuženik čuvao. Prilikom reprodukcije snimke spornog događaja navodi kako prepoznaje optuženika kao osobu u uniformi i sa crvenom beretkom na glavi, koja stoji pored kamiona u kojem su zarobljenici.

Svjedok Željko Junačko u svom iskazu navodi da je dana 19.10.1991. godine bio na straži na mjestu Tomin Hrast, između Šodolovaca i Markušice kada su ga zajedno s Ivicom Pavičićem zarobili pripadnici neutvrđenih paravojskih postrojbi. Pored njih s njima je bio i izvjesni Božić koji je uspio pobjeći. Tom prilikom bio je obučen u njemačku vojnu uniformu, futranu i imao je automatsku pušku. Pripadnici ovih paravojskih postrojbi koji su ih zarobili bili su obučeni u SMB uniforme, njihov kapetan im se predstavio kao «Šuco» i rekao im da su oni diverzantska jedinica iz Niša. Odveli su ih u Markušicu gdje su ih ispitivali o njihovom položaju i oružju pri čemu su ih udarali šakama i kundacima. Ujutro su ih vezanih ruku na leđima, kamionom odvezli u Šodolovce te su im prilazili ljudi razne dobi i udarali ih i vrijeđali. Nakon toga odvezli su ih u Bobotu i smjestili ih u improvizirani zatvor u jednoj privatnoj kući, gdje su zatekli vidljive tragove svježe i suhe krvi. Tu im je pristupio pukovnik Boro Ivanović i rekao im da će ih prebaciti u logor u Begejce. Vozili su ih u većem kamionu gdje su pored njih bila dva srpska vojna policajca koji su im dali drveni čekić da se njime uzajamno tuku po glavi. Dovezeni su u Bogojevo gdje su ih ponovno ispitivali i tukli, a ujutro su prebačeni u Begejce i smješteni u veliku štalu gdje je već bilo više zarobljenika. Tu su ih zadržali nekoliko dana, a onda su ih vratili u onaj zatvor u Boboti. Jedna žena im je donijela večeru i kad je vidjela kako izgledaju pitala ga je što su mu to napravili. Sjeća se da je kasnije došao optuženik i udario ga rukom tako da je pao u nesvijest, a kasnije mu je Pavičić pričao da ga je optuženik nastavio udarati, pa i nogama u rebra, a činjenica je da je nakon toga imao dva slomljena rebra. Ističe kako zbog nesvijesti nije osobno vidio kada je Davidović odrezao uho starijem čovjeku iz Antina, s kojim su kasnije išli na razmjenu te je to saznao i vidio je da mu je uho odrezano. Sjeća se da su razmijenjeni na Sve Svete, 01.11.1991., a ovo maltretiranje od Davidovića dogodilo se dan ranije, 31. 10.1991., u poslijepodnevnim satima. Tom prilikom Davidović je bio u maskirnoj uniformi, a na lijevoj ruci je imao amblem

«Škorpioni», napisan ćirilicom. Pored napisa bio je i znak u vidu lika Škorpiona koji mu je poznat jer je rođen u horoskopskom znaku «Škorpiona». Napominje da je znao da se radi o Slobodanu Davidoviću, jer se on sam predstavio tim imenom, a nije ga prijavio jer nije znao da je on ratni zločinac sve dok nije vidio snimku likvidacije zatočenika kod Srebrenice, što je vidio i Pavičić te su se nakon toga čuli, jer su obojica prepoznali Davidovića. Ističe kako je o svemu ovome već više puta iskazivao, kako u sudu tako i u policiji i HVIDR-i. Napominje da je sve ovo ostavilo traga na njega tako da je psihijatrijski slučaj, svakodnevno troši apaurin od 100 mg za smirenje, često puta ne može spavati i nije nizašto jer ga razni događaji podsjetu na ono što je proživio.

Svjedok Ivica Pavičić u svom iskazu navodi da je dana 18.10.1991. prebačen na šesto stražarsko mjesto na liniji Tomin Hrast, gdje su bili Željko Junačko i Zlatko Božić. Stražu su čuvali tako da je svaki bio iza jednog stabla u šumi. Negdje iza 18 sati iznenadili su ih pripadnici paravojnih postrojbi, njih sedam ili osam, te su zarobili njega i Junačka, dok je Božić uspio pobjeći. Jedan od tih koji su ih zarobili rekao im je da je on kapetan Šuco, specijalac iz Niša. Vezali su im ruke na leđa i doveli ih u Markušicu. Među njima je prepoznao lugara Slavka jer ga je znao od ranije, a u Markušici je prepoznao Miću Uzelca, direktora Koteksa, te ga je pozdravio i oslovio sa «... gospodine Mićo...», a on mu je uzvratio da je on za njega vojvoda Mićo. Tu su ih ispitivali i tukli, tako da još ima ožiljke na rukama u predjelu zglobova šaka. Ujutro su ih odvezli u Šodolovce gdje su ih maltretirali na razne načine, pa i tako da su ih tjerali da im ljube brade i znakovlje na kapama. Nakon toga prebacili su ih u improvizirani zatvor u Boboti, gdje su ih nastavili maltretirati dok im nije prišao pukovnik Bora Ivanović koji je bio korektan. Sutradan su ih preko Tenje i Bogojeva prebacili u Begejce. Za vrijeme transporta morali su jedan drugog udarati drvenim ili gumenim čekićem po glavi. U Begejcima su ih smjestili u štalu sa rezervistima koji su imali bijele trake na rukavu. Nakon nekoliko dana vraćeni su u zatvor u Bobotu. Sjeća se da je k njima ušao optuženik koji se predstavio kao Slobodan Davidović, te je vidio kako nabija glavom Željka Junačko o zid. Njega su drugi izveli van, kod igrališta, skinuli mu trenirku i zarezali ga po testisima jer su mu htjeli odrezati spolovilo. Ističe da nije osobno vidio kada je Davidović odrezao uho jednom starijem čovjeku iz Antina, ali mu je on sam rekao da mu je to učinio upravo Davidović. U vrijeme kada je zarobljen imao je jednobojnu vojnu uniformu, pušku, municiju i bombu, te košulju s natpisom «Zenga», a ispod hlača je imao trenirku. Navodi da je Davidović imao maslinastu, šarenu uniformu, a ostali su imali SMB vojničke uniforme. Na kundaku njegove puške vidio je ugraviran natpis «Borovo selo» i datum, a na rukavu lijeve ruke imao je naslikan znak Škorpiona, a pored toga je bilo ćirilicom napisano «Škorpion», što mu je pročitao Junačko, koji bolje zna ćirilicu od njega. Napominje da je gledao na televiziji film o ubijanju civila kod Srebrenice, i tada je prepoznao Davidovića jer je tu facu dobro zapamtio u Boboti.

Vještak sudske medicine, dr. Josip Škavić u svom nalazu i mišljenju za oštećenog Željka Junačo navodi da je oštećenik tijekom boravka u zarobljeništvu od 19.10. do 01.11. 1991. godine zadobio običnu tešku tjelesnu ozljedu u vidu prijeloma 7. i 8. rebra lijevo, koja je nastala djelovanjem sile jakog intenziteta. Takve ozljede u pravilu nastaju uslijed jakih udaraca tupotvrdih sredstava kao što su šaka, noga obuvena u cipelu, dijelovi oružja ili oruđa ili sličnih sredstava.

Reprodukcijom snimke s video kazete i s CD-a utvrđen je sadržaj snimke na kojoj je po kazivanju optuženika, Slobodan Stojković po izravnoj naredbi zapovjednika Medića zabilježio kamerom cijeli sporni događaj.

Na temelju detaljne ocjene izvedenih dokaza i iskaza optuženika, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj povezanosti, sud je zaključio da je sa sigurnošću utvrđeno kako je optuženik počinio inkriminirane radnje opisane u točkama 1. i 2. izreke ove presude koje sadrže sve bitne elemente kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. i članka 122. OKZRH, za koja djela je optuženik kriv jer je postupao s namjerom, bio je svjestan svojih postupaka i htio je njihovo izvršenje, te je prihvatio kao svoje i sve radnje drugih pripadnika «Škorpiona», koji su sudjelovali u spornom događaju, pa ga je sud za navedena kaznena djela i proglasio krivim.

Ovakav zaključak suda temelji se na iskazima ispitanih svjedoka Roberta Koprivanca, Đorđa Matijevića, Željka Junačko, Ivica Pavičića i Zorana Vučenovića, koje je sud u cijelosti prihvatio ocijenivši da su dani na logičan i uvjerljiv, te međusobno suglasan način, zatim na nalazu i mišljenju vještaka dr. Josipa Škavića, koji je po ocjeni suda dan na objektivan način, na temelju brižljive ocjene podataka kojima je vještak raspolagao, te u skladu s pravilima znanosti i vještine vještaka, na temelju tragova i podataka opisanih i zabilježenih u priloženoj dokumentaciji, te na temelju sadržaja snimke sačinjene po samim sudionicima događaja iz točke 1. izreke ove presude.

U odnosu na točku 1.

Nije sporno - da je u vrijeme, na mjestu i na način opisan u izreci ove presude ubijeno šest osoba od kojih je utvrđen identitet troje maloljetnih osoba i to Azmira Alispahića (rođ. 02.10.1978.), Safeta Fežića (rođ.03.01.1978.) i Saldić Sadika (rođ.1979.g.); da su te osobe preuzete od optuženika i ostalih «Škorpiona» kao osobe koje su prije toga zatočene i onesposobljene za borbu; da je optuženik sudjelovao u toj akciji kao pripadnik «Škorpiona» kojima je zapovjednik bio Slobodan Medić; da je upravo optuženik od Medića primio naredbu «...momci, imate akciju...» nakon što su zarobljenici dovezeni u kamionu; da je uglavnom cijela akcija i sve radnje optuženika i drugih osoba snimljena od strane samih sudionika tog događaja – pri čemu su svi pristali na snimanje tako da su čak i prekinuli akciju kada je snimatelju «riknula» baterija i dok su čekali da se donese nova baterija kako bi se nastavilo snimanje cijele akcije koja je za krajnji cilj imala upravo likvidaciju oštećenika; da je optuženik spremio pištolj za pojas nakon likvidacije posljednjeg oštećenika; da se cijeli događaj odvija u vrijeme i na mjestu gdje traju oružani sukobi. Sve nesporne činjenice i okolnosti proizlaze iz priznanja optuženika, navoda svjedoka Koprivanca, Matijevića i Vučenovića te iz sadržaja reproducirane snimke s video kazete i CD-a.

Sporno je - imaju li radnje optuženika koje je poduzeo zajedno s drugim NN pripadnicima «Škorpiona» značaj napada na osobe onesposobljene za borbu u cilju njihova usmrćenja, kako ga tereti optužba ili je na sudjelovanje u spornom događaju bio prisiljen i uvučen u zamku od strane komandanta Medića jer je puno toga znao o njemu, kako u obrani ističe sam optuženik te pri tome poriče da je na bilo koji način osobno sudjelovao u samoj likvidaciji navedenih osoba osim što je tome bio fizički prisutan.

Cijeneci izvedene dokaze – iskaze ispitanih svjedoka (Koprivanca, Matijevića i Vučenovića), sadržaj video snimke, te iskaz samog optuženika – sud nalazi da je s potpunom sigurnošću utvrđeno kako je optuženik počinio sve inkriminirane radnje opisane u izreci presude, a to znači da je zajedno s neutvrđenim brojem drugih pripadnika «Škorpiona» preuzeo zatočene i za borbu onesposobljene osobe te su ih u cilju usmrćenja, odveli do mjesta kasnije likvidacije gdje su ih maltretirali, vrijeđali i ponižavali na način opisan u izreci ove presude, te ih na kraju ubili pucajući u njih iz automatskog oružja i pištolja.

Iskaze svjedoka sud je prihvatio jer su logični, uvjerljivi i suglasni kako međusobno tako i s navodima samog optuženika koji priznaje da je kao jedan od «Škorpiona» pribivao akciji likvidacije šestorice osoba onesposobljenih za borbu.

Činjenica je da se kaznena djela u pravilu čine u potaji te počinitelji nastoje oštaviti što manje tragova svoje kriminalne djelatnosti koji bi mogli poslužiti kao dokaz njihove kriminalne djelatnosti. Suprotno tome, u ovom slučaju počinitelji su kamerom snimili cijeli događaj u kojem su sudjelovali, sve do likvidacije osoba onesposobljenih za borbu što je i bio krajnji cilj cijele akcije kako su je sami nazvali. Nakon što je primjerak te video snimke (koja je očito umnožena u više kopija) prikazan u kaznenom postupku koji se pred Međunarodnom kaznenom sudom u Haagu vodi protiv Slobodana Miloševića, kopija te snimke prikazana je i u emisiji HTV-a «Nedjeljom u dva». Nakon toga je optuženi Slobodan Davidović prepoznat od strane više osoba kao jedna od osoba koja sudjeluje u likvidaciji oštećenika, što je i dovelo do pokretanja ovog kaznenog postupka.

Iz navedenih razloga u dokaznom postupku, uz prethodnu suglasnost stranaka, proveden je dokaz reprodukcijom sadržaja navedene snimke, s video kazete i sa CD-a, kako bi se utvrdio sadržaj snimljenog događaja. Iako se optuženik suglasio s izvođenjem toga dokaza i nije prigovarao autentičnosti snimke ili zakonitosti izvođenja toga dokaza, potrebno je ipak ukazati na zakonitost i valjanost tako izvedenog dokaza. Naime, Zakonom o kaznenom postupku (u članku 180. do 183.) propisano je kada i u kojim slučajevima, te pod kojim uvjetima je dozvoljeno provođenje posebnih izvida kaznenih djela, kao što su nadzor i tehničko snimanje telefonskih razgovora, tehničko snimanje prostorija, tajno praćenje i tehničko snimanje osoba i predmeta i dr., s privremenim ograničenjem ustavnih prava i sloboda, a sve na temelju naloga istražnog suca. Izvjesno je da u ovom slučaju tehnička snimka spornog događaja nije nastala kao rezultat posebnih mjera utemeljenih na nalogu istražnog suca. Međutim, u takvom slučaju kada je tehnička snimka pribavljena bez naloga istražnog suca, ona može biti valjani dokaz u kaznenom postupku, ako je snimljena osoba pristala na snimanje i ako je svjesna da se određeni događaj snima, jer se takvim pristankom dragovoljno odriče ustavnog prava na slobodu i tajnost svih oblika općenja (naime, odredbama članka 35. i 36. Ustava Republike Hrvatske svakom se čovjeku i građaninu jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti, te sloboda i tajnost dopisivanja i svih drugih oblika općenja).

U ovom postupku utvrđeno je više činjenica i okolnosti koje opravdavaju zaključak da su optuženik i drugi sudionici spornog događaja pristali na snimanje i time se odrekli svojih ustavnih prava na zaštitu i tajnost snimljenih postupaka. Prije svega, sam optuženik navodi da je njihov zapovjednik (komandant Medić) odredio i poslao Slobodana Stojkovića da sve snima kamerom, te su od početka bili svjesni da kamera bilježi sve radnje koje čine. Nadalje, ističe kako su akciju prekinuli kada je snimatelju «riknula» baterija, te su čekali određeno vrijeme da se donese nova baterija kako bi bili sigurni da će snimiti i nastavak događaja. Sve navedene okolnosti nesumnjivo opravdavaju zaključak kako su optuženik i drugi pripadnici «Škorpiona» bili svjesni da kamera bilježi sve njihove radnje i postupke, te su na to pristali.

U radnjama koje je optuženik nesumnjivo poduzeo, stječu se sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, iz članka 120. stavak 1. OKZRH prema kojoj odredbi to kazneno djelo čini onaj tko naredi ili sam počini neku od zakonom opisanih inkriminiranih radnji (da se civilno stanovništvo muči, ubija, da se prema njemu nečovječno postupi i dr.). U ovom slučaju radi se o inkriminiranoj radnji koja se sastoji u

tome da je optuženik zajedno s drugim pripadnicima «Škorpiona» preuzeo već zarobljene osobe onesposobljene za borbu, te su ih odveli na mjesto likvidacije i ubili ih pucajući u njih iz vatrenog oružja. Na taj su način ostvarili onaj dio zakonskog opisa kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH koji glasi «... tko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme...oružanog sukoba izvrši napad na pojedine osobe ili osobe onesposobljene za borbu, a posljedica takvog napada je smrt tih osoba...». Pri tome napad u ovom slučaju nije ograničen na onaj uobičajeni pojam kojeg napad ima kod vođenja neprijateljstava – oružani napad na neprijateljske snage tijekom borbe - već obuhvaća i upravo ovakve situacije i postupke kakve su poduzeli optuženik i ostali pripadnici «Škorpiona» prema šestorici likvidiranih osoba. Naime, oni su prema tim osobama, koje su već bile zarobljene i onesposobljene za borbu, nastavili napad kada su ih preuzeli, tako da su ih fizički i psihički maltretirali i ponižavali sve do njihove fizičke likvidacije, tako da je krajnja posljedica takvog napada upravo smrt tako napadnutih osoba.

M. 11. Supočinitelji u počinjenju nekog kaznenog djela su dvije ili više osoba koje zajednički donesu odluku o počinjenju kaznenog djela, a zatim ga i počine na način da svaki od njih sudjeluje u samom počinjenju djela ili na drugi način bitno pridonese tome počinjenju. Sud cijeni da navedene inkriminirane radnje koje optuženik poduzima zajedno s neutvrđenim brojem drugih pripadnika «Škorpiona», a koje u konačnici dovode do smrti oštećenika, imaju po svemu značaj supočiniteljstva. Ključna riječ u činjeničnom opisu kaznenog djela iz točke 1. izreke ove presude je riječ – zajedno - koja označava da optuženik u ovom slučaju postupuje kao supočinitelj s neutvrđenim brojem drugih pripadnika «Škorpiona», pri čemu sve radnje poduzima svjesno i s namjerom, prihvaćajući pri tome kao svoje i sve radnje koje poduzimaju drugi pripadnici grupe «Škorpiona», a koje su bez sumnje usmjerene na likvidaciju oštećenika. Pored svega, optuženik u svom iskazu priznaje da je nakon likvidacije posljednjeg oštećenika spremio pištolj za pojas tvrdeći pri tome kako je pištolj izvadio, ali da nije pucao već je samo htio da izgleda kao da i on učestvuje u tome jer su svi oko njega pucali. Takvu je obranu optuženika sud ocijenio kao neosnovanu jer je nelogična i u suprotnosti s drugim utvrđenim činjenicama i okolnostima. Prije svega, u situaciji kada svi oko njega pucaju u oštećenike nelogično je i neživотно da bi optuženik samo uzeo pištolj u ruke, a da ga ne bi upotrijebio. Pored toga, iako se na snimku događaja ne vidi trenutak kada optuženik ispaljuje hici iz pištolja, činjenica je da se hici čuju i da se vidi kako pogađaju tijela oštećenika, a pri tome nitko drugi od prisutnih «Škorpiona» ne koristi pištolj za vrijeme cijele akcije likvidacije oštećenika.

Sve navedene činjenice u svojoj ukupnosti opravdavaju zaključak da je optuženik ne samo prihvatio kao svoje sve inkriminirane radnje drugih pripadnika «Škorpiona» koje nesumnjivo znače makar i prešutni dogovor za likvidaciju oštećenika, već je i sam aktivno sudjelovao u cijeloj akciji likvidacije oštećenika, počevši od primanja izravne naredbe od komandanta Medića – «momci, imate akciju», do izdavanja naredbi i zarobljenicima i drugim pripadnicima «Škorpiona» tijekom odvođenja oštećenika do mjesta likvidacije, pa sve do uporabe pištolja u cilju potvrđivanja likvidacije oštećenika, te na taj način svojim ukupnim djelovanjem i sam nesumnjivo bitno pridonosi krajnjem cilju – likvidaciji oštećenika. Kod takvog dogovora i zajedničkog djelovanja više osoba u osnovi je nevažno tko je od sudionika događaja pucao u pojedinog oštećenika, jer su svi (uključujući i optuženika) djelovali zajedno u cilju likvidacije svih oštećenika, te svojim radnjama svaki od njih bitno pridonosi počinjenju djela odnosno likvidaciju svih šest osoba onesposobljenih za borbu, pa je stoga opravdano označiti ih kao supočinitelje u izvršenju predmetnog kaznenog djela.

Nema sumnje da su takvim djelovanjem optuženik i drugi «Škorpioni» koji su sudjelovali u predmetnoj akciji - kršili pravila međunarodnog prava i to članak 3. stavak 1. točka 1a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i članak 4. stavak 2.a. II. dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba – koja pored ostalog zabranjuju svako nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, okrutnog postupanja i mučenja prema osobama onesposobljenim za borbu zbog lišenja slobode, a što je ugrađeno u već navedena bitna obilježja kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. OKZRH.

U svojoj obrani u odnosu na točku 1. ove presude, optuženik navodi kako je sve u stvari bila zamka za njega od strane njihovog komandanta Medića, počev od samog odlaska na teren u Bosnu kada ga je Medić odredio za sudionika iako niti po položaju (djelatnik u kuhinji) niti po zdravstvenom stanju (problemi sa hernijom) nije trebao ići s jedinicom na teren, pa do same akcije za koju je naredbu primio izravno od Medića, a sve to kao posljedica činjenice da je o Mediću znao puno stvari i jedini mu je mogao sve reći u lice.

Takvu je obranu optuženika sud ocijenio kao neosnovanu i usmjerenu u pravcu izbjegavanja krivnje jer je nelogična, neživotna i u suprotnosti s ostalim navodima samog optuženika i s utvrđenim činjenicama. Prije svega, ne stoji tvrdnja optuženika da je tom prilikom određen za teren u Bosnu samo voljom komandanta Medića s ciljem da mu postavi zamku, iako po položaju u jedinici i zbog zdravstvenog stanja nije trebao ići na teren. Naime, iz iskaza svjedoka Roberta Koprivanca proizlazi da je optuženik i inače odlazio na teren, što je značilo da je išao u Bosnu gdje su tada bila ratna djelovanja. U iznesenoj obrani optuženik neosnovano umanjuje svoj značaj i položaj koji je izvjesno imao u jedinici «Škorpioni». Naime, njegove tvrdnje da je bio samo običan djelatnik u kuhinji, u suprotnosti su s ostalim navodima samog optuženika i sa slijedom ukupnih događanja. Tako, optuženik navodi kako je zadužio punu ratnu spremu – šareni i crni kombinezon, automatsku pušku i pištolj, te pancirnu košulju – koja baš i nije primjerena za osobu koja je samo radnik u kuhinji što uvijek podrazumijeva pozadinu i logistiku. Pored toga, optuženik ističe kako su dolaskom na odredište u Bosni, u jednom dijelu kuće u koju su se smjestili, pored njega bili smješteni komandant Medić i Aleksandar Medić, a u drugom dijelu kuće tjelohranitelji Petar Petrašević, Milorad Momić i Duško Kosanović zvan «Sova». Činjenica je da su upravo te osobe zajedno s optuženikom sudjelovale u inkriminiranom događaju ili akciji kako to označava sam optuženik, pa je očito da se radi o osobama od najvećeg povjerenja kod njihovog zapovjednika- komandanta Medića. Pored toga, neživotnost i nelogičnost iskaza optuženika razabire se i u činjenici da s jedne strane ističe kako je jedini mogao sve u lice reći komandantu, a s druge strane nije poduzeo ništa da izrazi barem neslaganje sa likvidacijom oštećenika iako tvrdi da s tim nije bio suglasan. U radnjama koje optuženik nesumnjivo poduzima tijekom spornog događaja ne može se primijetiti ništa od onoga na što se poziva u svojoj obrani, niti nemoć zbog navodne bolesti (hernija), niti bilo kakav znak samilosti, nelagode ili neslaganja s postupcima prema oštećenima. Naprotiv, optuženik se od početka ponaša potpuno u skladu sa svojim stvarnim položajem i s primljenom naredbom komandanta «... momci, imate akciju...», te tijekom cijele akcije izdaje zapovijedi i zajedno s drugim pripadnicima «Škorpiona» sudjeluje u maltretiranju i ponižavanju, te likvidaciji oštećenika. Tako, upravo optuženik izdaje nalog oštećenima da iziđu iz kamiona i da sjednu, a pri tome ih naziva «usrani», te im govori da klanjaju, psujući im majku i maltretira ih psihički tako što u razgovoru s drugim pripadnicima «Škorpiona» govore da će dvojicu ubiti, a četvoricu ne, koji budu najbolji, te ih muče i fizički kada odbijaju njihovu molbu da im daju «... vode, makar bila iz barice...».

Nisu osnovani niti navodi optuženika da je cijeli događaj sniman upravo i samo zbog njega, da bi ga se na neki način kompromitiralo, jer je iz sadržaja snimke razvidno da snimatelj prati postupke svih sudionika događaja, a ne posebno optuženika, kojeg snima toliko koliko se sam svojim radnjama nameće i stavlja u prvi plan događanja.

Prema tome, konačni je zaključak suda u odnosu na točku 1. izreke ove presude, da je optuženik počinio sve inkriminirane radnje, koje opravdavaju zaključak da je u napadu na osobe onesposobljene za borbu s krajnjim ciljem njihove likvidacije sudjelovao kao supočinitelj s ostalim pripadnicima «Škorpiona», čime je počinio upravo kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, s obzirom da su opisane inkriminacije počinjene na području odvijanja oružanog sukoba i prema osobama onesposobljenim za borbu.

U odnosu na točku 2.

Nije sporno - da su hrvatske vojnike Željka Junačko i Ivicu Pavičića, na položaju zvanom Tomin Hrast zarobili pripadnici neutvrđenih paravojnih formacija i zatočili ih u privremenom zatvoru u Boboti, gdje su ih fizički i psihički zlostavljali, tako da je ošt. Junačko zadobio običnu tešku tjelesnu ozljedu u vidu prijeloma 7. i 8. rebra lijevo. Navedene okolnosti i činjenice proizlaze iz iskaza svjedoka Junačka i Pavičića te iz sadržaja medicinske dokumentacije i nalaza i mišljenja sudskog vještaka dr. Josipa Škavića, a ne osporava ih niti optuženik u svojoj obrani.

Sporno je – je li oštećenog Željka Junačko i starijeg muškarca iz Antina neutvrđenog identiteta, fizički i psihički zlostavljao, mučio ih i prema njima nečovječno postupao upravo optuženik, na način opisan u točki 2. izreke ove presude – kako to tvrdi optužba, prije svega na temelju iskaza ošt. Junačka i svjedoka Pavičića – ili je to počinila nepoznata osoba koja se lažno predstavila imenom optuženika kako u obrani tvrdi optuženik i poriče da bi on počinio inkriminirane radnje prema navedenim oštećenima.

Cijeneći izvedene dokaze – iskaze ispitanih svjedoka Junačka i Pavičića, nalaz i mišljenje sudskog vještaka medicinske struke dr. Josipa Škavića, te iskaz samog optuženika – sud nalazi da je s potpunom sigurnošću utvrđeno kako je upravo optuženik počinio sve inkriminirane radnje opisane u točki 2. izreke ove presude, odnosno da je oštećenog Junačka udarao šakama i nogama, njegovom glavom udarao o zid, te ga nastavio udarati nogama u predjelu rebara i nakon što je pao na pod u polusvjesnom stanju, te da je istovremeno odrezao jedno uho starijem muškarcu iz Antina, neutvrđenog identiteta.

Takav zaključak suda temelji se na iskazima svjedoka Junačka i Pavičića koje je sud prihvatio cijeneći da su istiniti jer su međusobno suglasni u svim bitnim okolnostima, logični i uvjerljivi, te potvrđeni medicinskom dokumentacijom i nalazom i mišljenjem vještaka dr. Josipa Škavića. Određena odstupanja i suprotnosti u njihovim iskazima ne dovode u sumnju takav zaključak jer je očito kako je do istih došlo uslijed protoka vremena od događaja do davanja iskaza, te uslijed višekratnog iskazivanja svjedoka o osobnom stradavanju koje izvjesno svaki put za njih znači novu patnju jer uvijek iznova proživljavaju sve muke kroz koje su prošli. To najbolje potvrđuje konstatacija istražnog suca o patnji svjedoka Ivica Pavičića, koji je povraćao za vrijeme davanja iskaza u istrazi, kada se prisjetio kako je izgledao zatvor u Boboti («... na podu u zatvoru bilo je svježe krvi, suhe krvi i dijelova glave...»), a moglo se to zapaziti i prilikom iskazivanja svjedoka na glavnoj raspravi.

U takvim radnjama optuženika – koji je oštećenog Junačka udarao šakama i nogama, njegovom glavom udarao o zid, te ga nastavio udarati nogama u predjelu rebara i nakon što je pao na pod u polusvjesnom stanju, te je fizički osakatio starijeg muškarca iz Antina, neutvrđenog identiteta tako što mu je odrezao jedno uho - stječu se sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH. Naime, sud cijeni da nije sporno kako je oštećeni Junačko zajedno sa svjedokom Pavičićem zarobljen na položaju, kao hrvatski branitelj, a očito je takav status imao i čovjek iz Antina, neutvrđenog identiteta, s obzirom da je zajedno s Pavičićem i Junačkom razmijenjen upravo kao ratni zarobljenik, pa je opravdano zaključiti da je optuženik opisanim radnjama mučio i nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja, te općenito nečovječno postupao prema oštećenima, kao ratnim zarobljenicima.

Time je optuženik kršio pravila međunarodnog prava i to članka 3. stavak 1.a i c i članka 4.a stavak 1. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. godine, koje odredbe nalažu čovječno postupanje prema osobama koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima, uključujući pripadnike oružanih snaga koje su izvan bojnog ustroja zbog lišenja slobode, te pored ostalog zabranjuju svako nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja.

U svojoj obrani u odnosu na ovaj dio optužbe, optuženik poriče da je počinio inkriminirane radnje te tvrdi da to nije niti mogao počiniti jer u to vrijeme uopće nije bio u Boboti već je čuvao stražu u svom selu (u Šidskim Banovcima), te ističe svoju ocjenu da su navodi svjedoka Junačka i Pavičića neutemeljeni, nelogični i puni suprotnosti, a posebno kad tvrde da je on imao oznake «Škorpiona» jer da u to vrijeme nije mogao djelovati kao pripadnik «Škorpiona» s obzirom da «Škorpioni» tada još nisu postojali kao posebna jedinica.

Takvu je obranu optuženika sud ocijenio kao neosnovanu i usmjerenu u pravcu izbjegavanja krivnje našavši da je nelogična, neživotna i u suprotnosti s iskazima ispitanih svjedoka i ostalim utvrđenim činjenicama. I sam optuženik u svom iskazu navodi da mu nisu poznati razlozi iz kojih bi ga svjedoci Junačko i Pavičić neosnovano teretili. U prilog takvom zaključku govori činjenica da je svjedok Pavičić na glavnoj raspravi izjavio kako optuženik nije sudjelovao u njegovu zlostavljanju kada su mu zarezali testise, što je dovelo do izmjene optužnice koja je prvobitno teretila optuženika i za takvo maltretiranje Pavičića. Nadalje, bitno je da su svjedoci Junačko i Pavičić gledajući neovisno jedan od drugog, javno prikazani snimak smaknuća osoba iz točke 1. ove presude - prepoznali u Davidoviću, po izgledu i liku, a ne po imenu, onu osobu koja je maltretirala Junačka i čovjeka iz Antina u vrijeme kada su bili zarobljeni. Istina je da iz dopisa Službe za otkrivanje ratnih zločina iz Beograda proizlazi kako prikupljeni podaci ukazuju da su Škorpioni osnovani 15.06.1992. kao osiguranje Naftne industrije Krajine odnosno za osiguravanje naftnih polja u selu Đeletovci. To međutim ne dovodi u sumnju navedene iskaze svjedoka Junačko i Pavičića koji tvrde kako je optuženik imao oznake «Škorpiona», jer formalno organiziranje Škorpiona za navedenu svrhu, u lipnju 1992., ne znači da prije toga «Škorpioni» nisu postojali kao neformalne skupine ili pojedinci. Naime, može se s pravom reći da je općepoznato kako su se odmah nakon događaja u Borovu Selu, u svibnju 1991. godine, već na samom početku sukoba na teritoriju Republike Hrvatske počeli javljati pripadnici raznih paravojnih formacija s različitim nazivima i oznakama – četnici s kokardama, Arkanovci, Šešeljevci, Beli Orlovi, Dušan Silni i mnogi drugi, pa su sasvim uvjerljivi i realni navodi svjedoka Junačko i Pavičića kako je optuženik već tada na uniformi imao oznake «Škorpiona». U pogledu tvrdnje da je u to vrijeme čuvao stražu u svom selu i da nije bio u Boboti, optuženik nije ponudio nikakve posebne dokaze kojima bi

potkrijepio takve navode, a svjedok Zoran Vučenović potvrdio je tek da je optuženik u ljeto 1991. godine bio u Šidskim Banovcima čime se ne dovodi u sumnju izvršenje kaznenog djela iz točke 2., s obzirom da je isto počinjeno kasnije, u jesen 1991. godine (točnije dana 31. listopada 1991. godine).

Sve navedene okolnosti opravdavaju zaključak suda da se s jedne strane radi o istinitim iskazima svjedoka na kojima se može temeljiti odluka suda, dok je s druge strane obrana optuženika neutemeljena, proizvoljna i neosnovana, te usmjerena u pravcu izbjegavanja kaznene odgovornosti.

Prema tome, konačni je zaključak suda da je na temelju dokaza izvedenih na glavnoj raspravi sa sigurnošću utvrđeno da je optuženik počinio inkriminirane radnje opisane u točki 2. izreke ove presude u kojima se stječu sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, iz članka 122. OKZRH.

Pri izvršenju kaznenih djela iz točke 1. i 2. izreke ove presude, optuženik je postupao s izravnom namjerom, bio je svjestan svojih postupaka i htio je njihovo izvršenje. Takav zaključak temelji se na činjenici da je optuženik bio ubrojiv i da je bio svjestan svih radnji koje je poduzeo osobno, kao i radnji koje su poduzeli supočinitelji – NN pripadnici «Škorpion», a koje je prihvatio kao svoje, a što najbolje potvrđuje sam optuženik kada u svojoj obrani navodi da je ranije bio alkoholičar, ali da u to vrijeme, kroz četiri godine oružanih sukoba, nije ništa pio baš zato da bi bio svjestan svega što radi.

Sud je izvršio određene izmjene u činjeničnom opisu djela, čime optužba nije prekoračena jer se i dalje radi o istim događajima, već su pojedine radnje i činjenice samo preciznije opisane i označene sukladno činjeničnom stanju koje sud cijeni utvrđenim. Tako je u točki 1., kao vrijeme izvršenja djela označen period lipanj-srpanj 1995. godine, jer je nesumnjivo da je to bilo u ljeto te godine, a i sam optuženik dopušta da se radilo o navedenom periodu. U odnosu na djelo iz točke 2. sud je označio ozljede koje je zadobio oštećeni Junačko, kao obične teške tjelesne ozljede jer to proizlazi iz opisa tih ozljeda u medicinskoj dokumentaciji te iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka dr. Josipa Škavića, pa je očito da je tužitelj te ozljede označio kao obične tjelesne ozljede uslijed pogreške u diktiranju kod izmjene optužnice na glavnoj raspravi.

U svakom pojedinom slučaju sud određuje kaznu u granicama koje određuje zakon za pojedino kazneno djelo, a na temelju stupnja krivnje, pogibeljnosti djela i svrhe kažnjavanja, uzimajući pri tome u obzir sve okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža (olakotne i otegotne okolnosti).

Za kaznena djela iz članka 120. stavak 1. i članka 122. OKZRH propisana je kazna zatvora najmanje 5 godina, što znači i najviše 15 godina zatvora uz mogućnost izricanja kazne zatvora od 20 godina (što znači da nema mogućnosti za kaznu između 15 i 20 godina zatvora). U ovom slučaju valja primijeniti upravo OKZRH kao zakon koji je bio na snazi u vrijeme kada su predmetna kaznena djela počinjena, a koji je blaži za počinitelja od kasnije nastalih izmjena Kaznenog zakona u odnosu na navedena kaznena djela.

Kao olakotnu okolnost sud je cijenio činjenicu da optuženik do sada nije osuđivan, što ukazuje da je njegovo dosadašnje ponašanje bilo usklađeno sa zakonima.

Kao otegotne okolnosti sud je cijenio stupanj krivnje koji je bez sumnje najviši jer optuženik sve inkriminirane radnje poduzima svjesno i s izravnom namjerom, a iste su usmjerene prema osobama koje su potpuno nemoćne i onesposobljene za bilo kakav otpor. Jednako je tako i pogibeljnost počinjenih djela najvišeg stupnja jer je posljedica inkriminiranih radnji optuženika nepopravljiva – smrt šest osoba. Nadalje, sud je otegotnom cijenio posebno izraženu upornost optuženika iskazanu prilikom počinjenja predmetnih djela koja se ogleda u činjenici da optuženik kazneno djelo iz točke 2. čini u jesen 1991., dakle, na samom početku oružanih sukoba u Republici Hrvatskoj, a kazneno djelo iz točke 1. čini u ljeto 1995., tijekom oružanih sukoba u Bosni, što znači da je u paravojnoj postrojbi „Škorpioni“ proveo cijelo vrijeme oružanih sukoba na području Republike Hrvatske i Bosne, da bi nakon prestanka ratnih sukoba ostao živjeti u svom selu, u Šidskim Banovcima, kao da se ništa nije dogodilo, kao da ni u čemu nije sudjelovao. Pri tome je otegotan i sam način izvršenja djela jer optuženik kao zreo i iskusan čovjek, sa 38 odnosno 42 godine života u vrijeme izvršenja predmetnih djela, postupa prema oštećenicima na izuzetno grub, monstuozan i ponižavajući način odnosno prihvaća kao svoje takve postupke drugih pripadnika «Škorpiona» s kojima zajedno djeluje u izvršenju djela iz točke 1. ove presude, svjestan da se o radi o nekoliko mladića koji su jedva navršili 16 godina života. Niti u ponašanju optuženika nakon počinjenih kaznenih djela nema naznaka kajanja ili prihvaćanja odgovornosti za svoje postupke, naprotiv optuženik je i tijekom ovoga postupka izrazio samo formalno i općenito žaljenje za sve zlo koje se dogodilo na ovim prostorima, otklanjajući i dalje svaku osobnu odgovornost za počinjene zločine.

Imajući na umu svrhu kažnjavanja - da se kroz kaznenu sankciju izrazi društvena osuda počinjenog djela i utječe na svijest građana o pogibeljnosti kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja počinitelja, te utječe na počinitelja i sve ostale da ne čine kaznena djela - i uzimajući u obzir sve navedene okolnosti, sud je optuženiku najprije utvrdio kazne za svako pojedino počinjeno djelo, tako da mu je za djelo iz točke 1. utvrđena kazna zatvora od 14 godina, te za djelo iz točke 2. kazna zatvora od 9 godina, a zatim je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora od 15 godina, jer je sud ocijenio da je upravo takva kazna posve primjerena stupnju krivnje optuženika i pogibeljnosti počinjenog djela, te da je opravdano očekivati kako će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti navedena svrha kažnjavanja.

Kako je optuženik od 12. lipnja 2005. godine u pritvoru, koji mu je produljen do pravomoćnosti ove presude, valjalo mu je to vrijeme pritvora uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Tijekom ovog postupka utvrđeno je da je optuženik bez imovine i stalnih prihoda te ga je valjalo osloboditi obveze naknade troškova kaznenog postupka i troškova branitelja postavljenog po službenoj dužnosti, jer je očito da bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje.

Na temelju izloženog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 29. prosinca 2005.godine

ZAPISNIČAR:
Draženka Mraović, v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:
Miroslav Šovanj, v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude ovlaštene osobe mogu podnijeti žalbu u roku od petnaest dana od dana dostave prijepisa presude. Ako je presuda dostavljena i optuženiku i njegovu branitelju ali u različite dane, žalbeni rok računat će se od kasnijeg dana. Žalba se podnosi putem ovoga suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske. Pravodobno podnesena žalba ovlaštene osobe odgađa izvršenje presude.

DOSTAVITI:

1. ŽDO-u u Zagrebu na broj K-DO-182/05
2. optuženom Slobodanu Davidoviću, putem Zatvora u Zagrebu
3. branitelju Nenadu Sarti, odvjetniku iz Zagreba
4. u spis

REPUBLIKA HRVATSKA
Za točnost otpremljenog – ovlaštenu službenik
M
Dela Perasović
[Signature]